

Οι απελπισμένοι θα έχουν απέναντι αυτούς που εξακολουθούν να πιέζουν για διατήρηση των προνομίων τους, που πολλά από αυτά είναι προκλητικά και αποκτήθηκαν με αθέμιτα μέσα.

Οι ευχές από όλους προς όλους δόθηκαν. Τώρα έρχεται η ώρα να δούμε τα πράγματα όπως είναι, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι πρέπει να απουσιάσει η αισιοδοξία, κινητήριος μοχλός για... πορεία προς τα εμπρός.

Το ερώτημα που βρίσκεται στα χείλη όλων -Ελλήνων και ξένων- είναι πώς θα ξεπερασθούν τα κρίσιμα ζητήματα που αναμένουν επίλυση στο πρώτο τρίμηνο ιδιαίτερα. Αυτό αναρωτιέται και ο διακεκριμένος Γερμανός ψυχολόγος, ο κ. Γκέργκ Πίπερ, σε άρθρο του στην Frankfurter Allgemeine Zeitung, με τίτλο «Μια κοινωνία στο κενό»: «Πόσο θα αντέξει η ελληνική κοινωνία πριν εκραγεί;»

Ο κ. Πίπερ, είναι ειδικευμένος στην αντιμετώπιση τραυματικών καταστάσεων, και πήρε αφορμή για το άρθρο του μετά από επίσκεψή του στη χώρα μας. «Πόσο θα αντέξει αυτή η κοινωνία πριν εκραγεί; Είναι θέμα χρόνου η συλλογική απελπισία να ξεσπάσει σε βία που θα απλωθεί σε όλη τη χώρα», έγραψε.

Κι άλλη φορά μας δόθηκε η αφορμή να σχολιάσουμε άρθρα ξένων αναλυτών, που «βλέπουν» μέχρι και εμφύλιο πόλεμο στην Ελλάδα. Οι Έλληνες, φύσει αισιόδοξοι -οι ξένοι βέβαιοι μιλούν για επιπολαιότητα- δεν αντιλαμβανόμαστε πλήρως την κρισιμότητα των στιγμών, ίσως επειδή εξακολουθούμε να πιστεύουμε στον από μηχανής Θεό, που θα επέμβει για να ανατρέψει την δυσμενή κατάσταση.

Είναι αλήθεια βέβαια, πως έχουμε δυο πλεονεκτήματα έναντι των άλλων λαών που βρίσκονται -και άλλων που θα βρεθούν σε λίγο- στην ίδια θέση μ' εμάς. Αφενός, εξακολουθεί να διατηρείται ο οικογενειακός θεσμός -έστω και πληγωμένος- ο οποίος λειτουργεί ως απορροφητήρας των κραδασμών που επιφέρει η οικονομική κρίση. Η οικογένεια, όσο μπορεί, συμπαραστέκεται στο άτυχο μέλος της.

Αφετέρου, η μεγάλη παραοικονομία λειτουργεί και αυτή θετικά, αφού υπάρχει αρκετό «λίπος» κρυμμένο σε κάποιους που δηλώνουν επίσημα φτωχοί. Βέβαια, αν δεν υπήρχε η παραοικονομία σε τόσο μεγάλο βαθμό, τα πράγματα θα ήταν καλύτερα. Αλλά ουδέν κακό αμιγές καλού, και το αντίστροφο.

Ο κ. Πίπερ, περιγράφει στο άρθρο του την άσχημη εικόνα που συνάντησε και που όλοι μας είμαστε μπροστά της καθημερινά, άλλωστε. Γι' αυτόν όμως είναι και πρωτόγνωρη. Δεν μπορεί να διανοηθεί φυσικά, ότι πολλά από αυτά που είδε αποτελούσαν μέρος της ζωής μας και πριν από την κρίση.

Προβαίνει όμως σε μια σημαντική διαπίστωση: «Την αλήθεια δεν την μαθαίνουμε, ούτε για την Ελλάδα, ούτε για την Ευρώπη. Προφανώς κανείς δεν τολμάει να μας την πει». Ειδικά για την Ελλάδα το εξηγεί σωστά. Κάνει λόγο για μια «τεράστια προσπάθεια απώθησης της πραγματικότητας. Κυρίως ο αμυντικός μηχανισμός των πολιτικών λειτουργεί θαυμάσια σε αυτόν τον τομέα».

Συμφωνούμε με τη χρήση του όρο «απώθηση» και όχι «απόκρυψη», επειδή δεν είμαστε βέβαιοι αν -και πόσοι- οι πολιτικοί μας καταλαβαίνουν τι συμβαίνει. Η συμπεριφορά τους δείχνει ότι αντιμετωπίζουν επιπόλαια την κατάσταση, με το ελληνικό «ες αύριον τα σπουδαία».

Συμφωνούμε επίσης και με την διαπίστωση του κ. Πίπερ, όταν αναφέρεται στην ελληνική

κοινωνία, και κάνει λόγο για συλλογικό τραύμα: «Οι άνθρωποι ξεχειλίζουν από οργή την οποία μεταφέρουν στην οικογένειά τους. Οι νέοι μεταφέρουν την οργή στο δρόμο. Αυξάνεται ο αριθμός συμμοριών που επιτίθεται σε μετανάστες», επισημαίνει.

Επειδή δεν επεξηγεί πώς θα οδηγηθούμε σε κοινωνικές συγκρούσεις, υποθέτουμε ότι εννοεί πως ομάδες απελπισμένων πολιτών θα συγκρουσθούν με τις δυνάμεις της Τάξης. Αυτό όμως δεν αποτελεί «εμφύλιο πόλεμο». Εμείς, θέλουμε να επαναφέρουμε το συλλογισμό μας, που αναπτύξαμε σε παλαιότερο σημείωμα. Ότι μέσα στην κοινωνία βρίσκονται οι δυνάμεις που θα συγκρουσθούν μεταξύ τους.

Η πρώτη «ομάδα» έκανε ήδη την εμφάνισή της. Κουκουλοφόροι εναντίον εθνικιστών. Η άλλη «ομάδα» όμως, που κάποια στιγμή θα εμφανισθεί κι αυτή, θα επιφέρει περισσότερα πλήγματα. Θα είναι στη μια πλευρά οι απελπισμένοι, και θα έχουν απέναντί τους αυτούς που εξακολουθούν να πιέζουν για διατήρηση των προνομίων τους, που πολλά από αυτά είναι προκλητικά και αποκτήθηκαν με αθέμιτα μέσα.

Ο άνεργος, ο άστεγος, ο υποσιτιζόμενος δεν θα ανεχθεί πλέον το θρασύτατο ύφος και τον αντικοινωνικό τρόπο συμπεριφοράς των «ρετιρέ».